

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo čtyřicet tři

Jeff Pippenger

2026-02-09

Číslo čtyřicet tři

Symbolem osmdesáti lidských kněží spojených s božským Veleknězem je číslo „81“, kde v knize Early Writings nacházíme Millerův sen. Ve Zjevení „81“ zjišťujeme, že když je odstraněna úplně poslední pečeť, nastane v nebi ticho asi na půl hodiny. Habakuk 2,20 říká, že celá země má zachovávat ticho, když je Pán ve svém svatém chrámu.

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny. Zjevení 8,1.

Sejmutí sedmé pečeti nastává v průběhu třiceti dnů, neboť je to pečeť poslední. Dne 31. prosince 2023 začaly Ezechiellovy kosti proces vzkříšení. Kristus poté začal po čtyřicet dnů vyučovat. Toto datum znamenalo konec 1 260 dnů od zklamání z 18. července 2020 a Jan nám ve Zjevení jedenácté kapitole sděluje, že máme změřit chrám, avšak ponechat nádvoří stranou. Nádvoří končí na konci rozptýlení, neboť Jan nás informuje, že 1 260 je dáno pohanům, kteří jsou nádvořím. Při měření má být tato historie ponechána stranou.

Když se Miller probudí a spatří muže se smetákem na prach, místnost je prázdná, a když pozvedá svůj hlas, Miller je stále na poušti. Od dějin vzkříšení až těsně před nedělní zákon Kristus pozvedá chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc, tak jako to činil během čtyřiceti šesti let od roku 1798 až do roku 1844.

Když začne učit, působí ve svém chrámu, zvláště během třiceti dnů. Andělé tehdy třicet minut mlčí, zatímco On vyučuje své kněze z řad tří set milleritských kazatelů, anebo své vojsko z Gedeonových tří set, anebo když vydává tři sta map z roku 1843; a to vše činí během třiceti dnů od konce nekvašených chlebů až po poselství polnic. Zametá podlahu v Millerově místnosti, ale je to jeho podlaha, takže Millerova místnost je jeho chrámem. Dokončuje dílo vymazání bud' hříchů, nebo jmen těch, kteří byli povoláni jako kandidáti, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Poselství troubení, které přichází pět dní před nanebevstoupením a deset dní před soudem, je rozhodující zkouškou. To, co se odehraje během třiceti minut, kdy je v nebi ticho, anebo během třiceti dnů Kristova vyučování kněží, již vytvořilo dvě třídy, když je pečeť vtisknuta během tří kroků troubení, nanebevstoupení a soudu. Je to snadné pochopit.

Dojdete-li do bodu, kdy máte zaznít poselství polnice, a odmítnete toto poselství zaznít, selháváte.

Tři kroky „troubení, vystoupení a soudu“ tvoří jeden orientační bod ve třech krocích, právě tak jako na počátku dějin byl jeden orientační bod znázorněn „smrtí, pohřbem a vzkříšením“.

Třístupňová zkouška na konci je rozhodující zkouškou, která o pět dní předchází letničnímu nedělnímu zákonu.

Pět dní po vzkříšení přichází konec svátku nekvašených chlebů a toto svaté shromáždění označuje první a základní zkoušku roku 2024. Budete jíst Chléb z nebe, nebo chléb lidského uvažování? Tato zkouška přišla v roce 2024 a byla předobrazena základním vzbouřením Adama a Evy, Nimroda, Árona, Jarobeáma, Kóracha a jeho vzbouřenců, protestantů v milleritské historii, alfou vzpoury Johna Harveyho Kellogga, vzpourou roku 1888 a ovšem i vzpourou 11. září. Základní vzpoura Kainova vyjadřuje otázku žárlivosti vůči svému bratru v celé linii základních vzpour.

Všechna znázornění základního odboje jsou odbojem proti Bohu, avšak některá, jako například odbojníci z roku 1888 a Korachovi vzbouřenci, zahrnují i skutečnost, že součástí zkoušky je vyvolený posel. Odmítnutí Millerova určení, že je to Řím, kdo v Danielovi 11,14 ustanovuje vidění, je odmítnutím jak poselství, tak posla. Tato zkouška je základní, neboť nejen Otec Miller označil lupiče ve čtrnáctém verši za Řím, ale také Millerův syn.

Pět dní po vzkříšení 31. prosince 2023 byla Millerova přípravná učitelská služba převzata Tím, který přišel po Janovi. Po třicet dní mělo být uctívacům v chrámu poskytováno zvláštní poučení „tváří v tvář“ samotným Kristem. Tato příprava měla připravit kněžstvo osmdesáti, aby hlásalo výstražné poselství svátku troubení.

Tato třicetidenní příprava se skládá z první, základní zkoušky na počátku a z druhé chrámové zkoušky na konci. Druhá chrámová zkouška je dokončena dříve, než zaznějí trouby, a tento detail je proto v Millerově snu znázorněn tehdy, když Kristus vhodil klenoty do skříňky. Až poté, co to učiní, vyzve Millera, aby „přišel a viděl“. Od varování trouby až po nanebevstoupení k soudu je prapor pozdvižen před nedělním zákonem. Všechny klenoty jsou již v chrámu dříve, než je Miller vyzván, aby „přišel a viděl“, a teprve když jsou dva svědkové vyzdviženi v oblacích, jejich nepřátelé je spatří.

Jejich předpověď útoku ze strany islámu, která v roce 2020 selhala, má být po své opravě zopakována, stejně jako tomu bylo u pravého Půlnočního volání Snowa. Miller měl porozumění, které označil jako Půlnoční volání, avšak Samuel Snow Millerovo poselství Půlnočního volání opravil, a z tohoto důvodu je Snowovo poselství Půlnočního volání v milleritské historii nazýváno „pravým“ poselstvím Půlnočního volání. Poselství Půlnočního volání je poselstvím, které bylo opraveno a touto opravou zmocněno.

„Zklamání poznali z Písma, že se nacházejí v době prodlení a že musí trpělivě čekat na naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby očekávali svého Pána v roce 1843, je vedly k tomu, aby Ho očekávali v roce 1844.“ Early Writings, 247.

Tento jev nastal na konci období let 1840 až 1844 a nastal také na jeho počátku. Josiah Litch předpověděl naplnění proroctví o islámu v roce 1840. Svou předpověď veřejně zaznamenal v roce 1838 a poté ji deset dnů před 11. srpnem 1840 opravil. Naplnění opravené předpovědi dodalo moc poselství prvního anděla. Druhé poselství bylo posíleno opraveným poselstvím Půlnočního volání. Dva svědkové z jedné dějiny, kteří jsou svědkem alfa a svědkem omega. Společně označují zmocnění poselství založeného na opravě předchozího poselství.

Alfa označuje proroctví o islámu a omega označuje proroctví o zavřených dveřích. Řádek po řádku, islám v roce 1840 a zavřené dveře v roce 1844, označují islám a zavřené dveře jako poselství Půlnočního volání. Na počátku tohoto poselství je islám uvolněn, jako při Kristově triumfálním vjezdu. V tom okamžiku jsou v podobenství o deseti pannách dveře zavřeny, stejně jako jsou dveře zavřeny nad soudem domu Božího. Na závěr tohoto poselství islám udeří znovu, když se dveře zavrou nad Spojenými státy.

Je důležité vidět, že linie vytvořená Leviticem 23 určuje tři kroky Pesachu na počátku a tři kroky kněží na konci. Kněží jsou při nedělním zákonu pozdviženi jako oběť, avšak před touto událostí jsou očištěni. Když jsou pozdviženi, jsou korouhví, a když byl Kristus pozdvižen ve třech krocích na počátku linie, přitáhl k sobě celý svět. Pozdvižení sto čtyřiačtyřiceti tisíc je koncem linie, která začala pozdvižením Krista. Jak na počátku, tak na konci je určen jeden mezník o třech krocích.

Tři kroky na počátku, po nichž následuje pět dnů, a tři kroky na konci, po nichž následuje pět dnů. Od toho bodu je příběh o velikém zástupu, neboť kněžství bylo ustanoveno jako prapor jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Sedm dnů Stánků je obdobím pro pohany. Odečteme-li dobu pohanů, která začíná nedělním zákonem, a odečteme-li tři a půl dne, které skončily v roce 2023, máme chrám jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc znázorněný v rámci padesáti dnů letničního období od 31. prosince 2023 až do brzy přicházejícího nedělního zákona.

Pět dnů od vzkříšení pro panny, třicet následujících dnů pro kněze. Poté pět dnů poselství trouby od panen, končících jejich nanebevstoupením, když se čtyřicet dnů dovrší, následovaných pěti dny až k soudu, následovanými pěti dny k nedělnímu zákonu. Jako symbol panen vyjadřuje číslo „5“ stopy sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou pannami a kteří jsou také kněžími.

Během třiceti dnů vyučování je odstraněna poslední, sedmá pečeť, a právě v tomto období Miller vidí, jak jsou drahokamy navraceny. „Pojď a viz“ je symbol založený na prvních čtyřech pečetích, takže když byla otevřena sedmá pečeť, bylo Millerovi řečeno: „Pojď a viz,“ avšak andělé v nebi jen mlčky přihlížejí. Millerův sen označuje zapečetování drahokamů, jimiž je sto čtyřicet čtyři tisíc, a zároveň také označuje drahokamy, jimiž je poselství Půlnočního volání. Toto poselství předává pannám moc, která uskutečňuje zapečetění, a muž s kartáčem na smetí označuje Toho, který ovládá jak posly, tak poselství.

Rok 2024 představuje základní zkoušku a nyní, v roce 2026, přišla zkouška chrámu. Nyní se nacházíme ve třicetidenním období, v němž Kristus vyučuje, a nerozpoznat tuto skutečnost je osudné.

Rozpoznání poselství a posla bylo prvkem základní zkoušky, znázorněné tím, že Řím ustavil vidění, a je prvkem příběhu o Eliášovi a Achabovi.

Ve třicátém osmém roce judského krále Ásy začal kralovat nad Izraelem Achab, syn Omrího; a Achab, syn Omrího, kraloval nad Izraelem v Samaří dvacet dva let. Achab, syn Omrího, činil to, co je zlé v Hospodinových očích, více než všichni, kteří byli před ním. A stalo se, jako by mu bylo lehkou věcí chodit v hříších Nebatova syna Jarobeáma, že si vzal za ženu Jezábel, dceru Etbaala, krále Sidonců, a šel sloužit Baalovi a klaněl se mu. Vystavěl také Baalovi oltář

v domě Baalově, který zbudoval v Samaří. Achab zhotovil též posvátný kůl; a Achab činil více, aby popuzoval Hospodina, Boha Izraele, k hněvu než všichni králové Izraele, kteří byli před ním. Za jeho dnů vystavěl Chiel Bételský Jericho: jeho základy položil za cenu Abírama, svého prvorozeného, a jeho brány postavil za cenu svého nejmladšího syna Segúba, podle slova Hospodinova, které promluvil skrze Jozua, syna Núnova. I řekl Achabovi Elijáš Tišbejský, který byl z obyvatel Gileádu: Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, před nímž stojím, nebude v těchto letech rosy ani deště, leč podle mého slova. 1 Královská 16,29–17,1.

Číslo spojená s Achabem doplňují kontext tohoto oddílu. „Třicet osm“ představuje „povstání“. Izraeli bylo přikázáno, aby „povstal“ a ve třicátém osmém roce vstoupil do zaslíbené země.

„Nyní vstaňte,“ řekl jsem, „a přejděte potok Zered.“ I přešli jsme potok Zered. A doba, po kterou jsme šli od Kádeš-barnej až do chvíle, kdy jsme přešli potok Zered, činila třicet osm let; dokud celé pokolení bojovníků nevymizelo zprostřed tábora, jak jim Hospodin přísahal. Deuteronomium 2,13.14.

Ježíš uzdravil ochromeného člověka, který byl osmatřicet let nemocný, když mu řekl: „Vstaň.“

A byl tam jeden člověk, který byl nemocen již třicet osm let. Když Ježíš uviděl, jak tam leží, a poznal, že je v tom stavu již dlouhý čas, řekl mu: Chceš být uzdraven? Nemocný mu odpověděl: Pane, nemám nikoho, kdo by mne, když se voda rozvíří, spustil do rybníka; ale než tam dojdu, jiný sestoupí přede mnou. Ježíš mu řekl: Vstaň, vezmi své lože a chod'. A ihned byl ten člověk uzdraven, vzal své lože a chodil. A toho dne byla sobota. Jan 5,5–9.

Josiah Litch učinil v roce 1838 předpověď, kterou v roce 1840 zpřesnil. Třicátý osmý rok, o němž se Mojžíš zmiňuje v Deuteronomiu, byl také čtyřicátým rokem. Dvoustupňový proces Josiaha Litche byl obdobou dvoustupňového oživení jeho jmenovce, krále Joziáše. Číslo 38 a 40 ve vzájemném vztahu představují povstání, což je to, co se děje se dvěma svědky, když jsou vyzdviženi do oblak.

U Litche bylo vyvýšení skutečně skrze poselství islámu druhého běda. Vyvýšení, které je vyznačeno Kristovým nanebevstoupením, přichází po poselství trouby islámu. Tyto první dva kroky mezníku — trouba, nanebevstoupení a soud — byly předobrazeny Litchem, jehož dva kroky byly předobrazeny dvukrokovým probuzením a reformou krále Joziáše. V Deuteronomiu zněl příkaz povstat a vejít do zaslíbené země a vyzdvižení korouhve při nedělním zákonu je totožným zaslíbením.

Achab kraloval dvacet dva let; kraluje tedy v období, kdy je božství spojeno s lidstvem, což je období třiceti dnů, které předchází poselství trouby. Achabem je Trump, který si ve velmi blízké budoucnosti vezme Jezábel. V období Trumpa má poselství o dešti pouze Eliáš. Tato skutečnost je základní, neboť hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je hnutím metodologie „řádek za řádkem“; a tato metodologie je založena na základní pravdě, že reformní hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc bylo předobrazeno každým reformním hnutím posvátných dějin. V každém z těchto hnutí byli vedoucí součástí procesu zkoušky. Pokaždé.

Achab je sedmým králem od Jeroboáma a opakovaně jsme ukázali, jak Achab představuje stav během krize nedělního zákona. Ukázali jsme, jak laodicejská církev adventistů sedmého dne znovu vystavěla Jericho v roce 1863, což Whiteovy stálo jejich nejstaršího i nejmladšího syna a předobrazovalo Jericho v době nedělního zákona. Rok 1863 je předobrazem nedělního zákona.

Tato pasáž je plná symboliky, která označuje toto období jako dobu zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc; a v tomto časovém období odmítnout Millerovo porozumění pravdě, která byla položena na Habakukovu tabuli z roku 1843, je zásadní vzpourou, jež zahrnuje i pohrdání Bohem zvoleným poslem pod stejnou záminkou jako u Kórachových vzbouřenců a vzbouřenců z roku 1888, kteří tvrdili, že celé shromáždění je svaté.

Nyní se nacházíme ve zkoušce chrámu, kdy se spolu s dispenzačními dveřmi otevírají okna nebes. Dispenzační dveře označují přechod kněží z Laodiceje ke kněžím Filadelfie. Označují oddělení padělaných a pravých klenotů z Millerova snu. Okna ukazují na kletbu nebo požehnání. Malachiáš 3 zakládá tuto zkoušku na navrácení. Millerův sen zdůrazňuje obnovení jak kněžství, tak i poselství. Zjevení 19 označuje vojsko Páně, které je pozdviženo, když se naplní předpověď o trumpetovém poselství islámu.

Zkouškou, která předchází lakmusové zkoušce poselství polnice, je druhá zkouška, a tou je zkouška chrámu. Millerův sen vytváří zdvojení, jež je vždy spojeno s druhou zkouškou, neboť Millerův sen používá drahokamy jak jako poselství, tak jako posly. Zkouška chrámu zahrnuje uplatnění metodologie „řádek za řádkem“ pozdního deště. Vyžaduje, aby kněží viděli chrám v různých prorockých liniích, aby tak uvedli poselství do souladu. Větší schránka muže s kartáčem na nečistotu je chrámem sto čtyřiceti čtyř tisíc a Malachiášova sýpka je totéž. Srdcem chrámového zařízení je schrána smlouvy, na niž neustále hledí ochranní cherubové, a tím zdůrazňují ohnisko pozornosti všech svatých bytostí. Svatí v těchto dějinách musí hledět k chrámu a upírat zrak do schrány.

Chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc je předmětem Leviticu dvacet tři a předkládá historickou linii, která byla naplněna v Kristově době tím, co sestra Whiteová nazývá „letničním obdobím“. Od vzkříšení až do Letnic, anebo od 31. prosince 2023 až po nedělní zákon, představuje prorocká linie Leviticu dvacet tři chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tato historie začíná mezníkem o třech krocích, po němž následuje pět dní, a končí mezníkem o třech krocích, po němž následuje pět dní. Uprostřed dějin alfy a omegy je třicet dní pečetění kněží. Tato celková linie začíná sobotou sedmého dne a končí sobotou sedmého roku. Na této úrovni je chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc archou, která přenese 8 duší do obnovené země, a je také archou smlouvy, nad níž vrhají stín dva andělé, právě tak jako dvě soboty vrhají stín na chrám kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc, představovaný letničním obdobím.

Leviticus dvacátá třetí pojednává o kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc během závěrečného zjevení letničního období, které započalo při Kristově vzkříšení a pokračovalo až do Dne letnic o padesát dní později. Letniční období je ustanoveno tehdy, když je prvních dvacet dva veršů Leviticu dvacáté třetí kapitoly uvedeno do souladu s posledními dvaceti dvěma verši. Sen Williama Millera ukazuje, že drahokamy Božího slova představují jak poselství, tak posly.

„Měla jsem vzácné příležitosti získat zkušenost. Měla jsem zkušenost s poselstvím prvního, druhého a třetího anděla. Andělé jsou představeni, jak letí středem nebe, zvěstují světu poselství výstrahy a mají přímý vztah k lidem žijícím v posledních dnech dějin této země. Nikdo neslyší hlas těchto andělů, neboť jsou symbolem, který představuje Boží lid působící v souladu s nebeským vesmírem. Muži a ženy, osvícení Duchem Božím a posvěcení skrze pravdu, hlásají tato tři poselství v jejich pořadí.“ Life Sketches, 429.

Andělé jsou symboly Božího lidu, který zvěstuje poselství znázorněné tímto andělem.

„Času je málo. Poselství prvního, druhého a třetího anděla jsou poselství, která mají být předána světu. Neslyšíme doslovně hlas tří andělů, nýbrž tyto andělé ve Zjevení představují lid, který bude na zemi a bude tato poselství zvěstovat.

„Jan viděl „jiného anděla sestupujícího z nebe, majícího velikou moc; a celá země byla ozářena jeho slávou.“ Zjevení 18,1. Toto dílo je hlasem Božího lidu, který světu zvěstuje poselství varování.“ The 1888 Materials, 926.

Andělé představují lid, který předává poselství znázorněná anděly. William Miller je prorocky znázorněn v mnohosti aplikací. Jednou z těchto aplikací je, že Miller je znázorněn prvním a posledním časovým proroctvím, která byl veden hlásat. Sedm časů neboli 2 520 let, jež skončily roku 1798, bylo Millerovým objevem alfa a očistění svatyně na konci 2 300 večerů a jiter dne 22. října 1844 bylo Millerovým objevem omega. Milleritské dějiny jsou znázorněny v období od roku 1798 do roku 1844, a ačkoli šlo o dějiny prvního a druhého anděla, jsou nazývány jménem posla těchto dějin. Milleritské dějiny ukazují, že Miller byl „hlasem“, který hlásal poselství prvního a druhého anděla, a první anděl oznámil počátek soudu dne 22. října 1844 a první anděl přišel v čase konce roku 1798, při završení „sedmi časů“ rozptýlení království Izraele. Miller je symbolem jak proroctví o 2 520 letech, tak proroctví o 2 300 letech.

První mezník roku 1798 oznamoval, že soud začne, až skončí 2 300 let dne 22. října 1844. Potom Pán otevřel světlo soboty sedmého dne a jeho záměrem bylo dokončit dílo, a tak se v roce 1856 pokusil otevřít další světlo o sedmi časech, avšak místo víry se projevil odboj. Sedm časů je alfou milleritské historie a 2 300 je omegou.

Sedm časů je znázorněno sedmým rokem soboty a 2 300 je znázorněno sobotou sedmého dne. Milleritské dějiny jsou znázorněny lety 1798 a 1844 a rok 1798 představuje sedm časů a rok 1844 představuje 2 300 let. Tyto dvě soboty tvoří opěrné body dějin znázorněných v Leviticu dvacet tři. Tyto dvě soboty představují dvě poselství, která tvoří jedno poselství. Tato dvě poselství představují millerity, neboť lid, který tato poselství hlásá, představuje anděly, kteří poselství symbolizují. Roku 1798 přišel první anděl a roku 1844 přišel třetí anděl.

Leviticus dvacet tři obsahuje sedm svátků a sedm svatých shromáždění, ačkoli ne každý svátek je svatým shromážděním a naopak. Všechny svátky spadají mezi první a poslední svaté shromáždění, jímž je na počátku sobota sedmého dne a na konci sobota sedmého roku. Dějiny svátků jsou ohraničeny těmito dvěma sobotami, které představují Williama Millera a millerity.

Když se v Leviticu dvacáté třetí kapitole spojí prvních dvacet dva veršů a posledních dvacet dva veršů, je určeno letniční období. Struktura, která vzniká spojením těchto řádků, je naprosto božská. Letniční období této struktury zřetelně znázorňuje tři kroky tří andělů. Nese pečeť „Pravdy“. Nese pečeť Alfy a Omegy. Nese pečeť Palmoniho. Vede studenta až do samého srdce nejsvětější svatyně. Označuje chrám jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Sahá až k zemi obnovené.

Tato pravda Leviticu dvacet tři je nyní odpečetěována ve spojitosti s chrámovou zkouškou, která předchází lakmusové zkoušce a třetí zkoušce. Třetí anděl přišel roku 1844, potom znovu 11. září a pak opět v roce 2023. Když třetí anděl přišel roku 1844, měli věrní vírou následovat Krista do Nejsvětější svatyně. Leviticus dvacet tři je cestou do Nejsvětější svatyně a představuje prvek chrámové zkoušky. Janovi bylo řečeno, aby změnil chrám a také ty, kdo se v něm klanějí.

Millerova schrána je chrám a drahokamy jsou uctívači v něm. Malachiášova sýpka je chrám a desátky jsou uctívači v ní. Letniční období, jak je znázorněno v aplikaci „řádek za řádkem“ Leviticus dvacet tři, představuje chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ještě přímočařeji znázorňuje archu smlouvy, s cheruby na slitovnici hledícími na Desatero, Áronovu hůl, která vypučela, a zlatou nádoby s mannou.

Přikrývající cherubové jsou andělé a andělé představují poselství i posla. Poselstvím, které je alfa poselstvím Leviticus dvacet tři, je sobota sedmého dne, a omega poselstvím je sobota sedmého roku. Obojí jsou poselství a zároveň jsou to alfa a omega poselství Williama Millera a milleritů, přičemž naplnění „sedmi časů“ v roce 1798 je symbolem soboty sedmého roku a v roce 1844 Bůh vedl svůj lid do Nejsvětější svatyně, kde objevili sobotu sedmého dne. Tyto dvě soboty jsou prvním a posledním svatým shromážděním v Leviticus dvacet tři a období Letnic je umístěno mezi nimi oběma, právě jako byla archa umístěna mezi dvěma přikrývajícími cheruby.

Chrám má být změřen, a to zahrnuje vynechání nádvoří, které je dáno pohanům. Při soudu nedělního zákona soud nad domem Božím končí a začíná soud nad pohany. Časy pohanů skončily roku 1798, na konci 1 260 let, a na konci tří a půl dne (symbolu 1 260) měl Jan vynechat nádvoří.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží, oltář i ty, kteří se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť je dáno pohanům, a svaté město budou po čtyřicet dva měsíce šlapat pod nohama. Zjevení 11,1.2.

Nádvoří mělo být ponecháno stranou, neboť bylo dáno pohanům, kteří je pošlapávali po tří a půl dne, neboli čtyřicet dva měsíce.

Padnou ostřím meče a budou odvedeni do zajetí mezi všechny národy; a Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů. Lukáš 21,24.

Časy pohanů se naplnily v roce 1798, když byla kniha Daniel zpečetěná odpečetěna.

„V jeruzalémském chrámu oddělovala nízká zeď vnější nádvoří od všech ostatních částí posvátné budovy. Na této zdi byly v různých jazycích nápisy, které oznamovaly, že tuto hranici smějí překročit pouze Židé. Kdyby se nějaký pohan opovážil vstoupit do vnitřního prostoru, znesvětil by chrám a zaplatil by za to životem. Avšak Ježíš, původce chrámu i jeho bohoslužby, přitahoval pohany k sobě poutem lidského soucitu, zatímco jeho božská milost

jim přinášela spasení, které Židé odmítli.“ Touha věků, 194.

31. prosince 2023 uplynuly tři a půl prorockého dne od zklamání 18. července 2020. Těchto tři a půl roku ukazuje, že prorocké poselství mělo být tehdy odpečetěno a že se naplnily časy pohanů a ustalo měření chrámu a těch, kteří se v něm klanějí. Při nedělním zákoně, který byl v období Letnic dnem Letnic, přechází soud na pohany. Když při měření chrámu jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc ustáváme od časů pohanů, zjišťujeme, že období od 31. prosince 2023 až do nedělního zákona je chrám.

Svědectví chrámu je takové, že je vztyčován ve dvou krocích: nejprve je položen základ, potom je chrám označen za dokončený, když se základní kámen, který byl zavržen, podivuhodně stane úhelným kamenem. Základ byl položen, když starověký Izrael vyšel z Babylóna v dějinách prvního dekretu, a chrám byl dokončen v dějinách druhého dekretu, avšak před třetím dekretem. Zkouška základu nastala v roce 2024 a nyní jsme ve zkoušce chrámu. Tato zkouška chrámu končí při třetí, rozhodující zkoušce a zkouška chrámu vyžaduje, aby Boží lid změřil chrám.

Chrám v Leviticu dvacet tři je vztyčen od 31. prosince 2023 až po nedělní zákon a v rámci těchto prorockých dějin jsou znázorněny tři zkoušky, které nastávají vždy, když je proroctví odpečetěno. Poslední z těchto tří je rozhodující zkouška, která byla představena táborovým shromážděním v Exeteru. Na tomto shromáždění jste buď navštěvovali shromáždění ve stanu, kde starší Snow dvakrát předložil své poselství pravého půlnočního volání, anebo jste navštěvovali emocionální a nevyvážená shromáždění tam u watertownského stanu. Když shromáždění skončila, poselství pravého půlnočního volání se šířilo jako přílivová vlna. Exeter byl rozhodující zkouškou a rozhodující zkouška představuje zapečetění.

Táborové shromáždění v Exeteru bylo předobrazeno Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma a Lazar vedl osla, na němž Ježíš jel. Lazarova smrt byla zklamáním z 18. července 2020, avšak zároveň byl Kristovým vrcholným zázrakem a „pečetí“ Jeho božství.

„Kdyby byl Kristus v pokoji nemocného, Lazar by nezemřel; neboť satan by nad ním neměl žádnou moc. Smrt by nemohla namířit svůj šíp na Lazara v přítomnosti Dárce života. Proto Kristus zůstal vzdálen. Dopustil, aby nepřítel uplatnil svou moc, aby jej mohl zahnat zpět jako poraženého protivníka. Dovolil, aby Lazar přešel pod vládu smrti; a trpící sestry viděly svého bratra uloženého do hrobu. Kristus věděl, že když pohlížely na mrtvou tvář svého bratra, jejich víra v jejich Vykupitele bude těžce zkoušena. Věděl však, že právě pro zápas, jímž nyní procházely, zazáří jejich víra s mnohem větší mocí. Vytrpěl každé bodnutí zármutku, které vytrpěly ony. Nemiloval je o nic méně proto, že prodléval; věděl však, že pro ně, pro Lazara, pro sebe i pro své učedníky má být vybojováno vítězství.“

„Pro vás‘, abyste uvěřili‘. Pro všechny, kdo se vztahují, aby pocítili vedoucí ruku Boží, je chvíle největšího malomyslnění dobou, kdy je božská pomoc nejbližší. S vděčností se ohlédnou na nejtemnější úsek své cesty. ‚Pán ví, jak vysvobozovat zbožné,‘ 2 Petr 2,9. Z každého pokušení i z každé zkoušky je vyvede s pevnější vírou a bohatší zkušeností.“

„Tím, že Kristus otálel s příchodem k Lazarovi, sledoval záměr milosrdenství vůči těm, kdo Ho nepřijali. Prodléval, aby vzkříšením Lazara z mrtvých poskytl svému zatvrzelému,

nevěřícímu lidu další důkaz, že On je vpravdě ‚vzkříšení i život‘. Neochotně se vzdával veškeré naděje na tento lid, na ubohé, bloudící ovce domu Izraele. Jeho srdce se lámalo nad jejich nekajcností. Ve svém milosrdenství zamýšlel dát jim ještě jeden důkaz, že On je Obnovitel, Ten, který jediný mohl uvést ve známost život a nesmrtelnost. To měl být důkaz, který kněží nemohli mylně vyložit. To byl důvod Jeho prodlení s cestou do Betanie. Tento vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl zpečetit Božím pečeti Jeho dílo i Jeho nárok na božství.“ Touha věků, 528, 529.

Triumfální vjezd započal odvázním oslice, aby na ní Kristus jel.

A když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfage, k hoře Olivetské, tehdy Ježíš poslal dva učedníky a řekl jim: Jděte do vsi, která je naproti vám, a hned naleznete oslici přivázanou a s ní oslátko; odvázat je a přiveďte ke mně. A kdyby vám kdo něco řekl, povíte: Pán je potřebuje; a hned je pošle. Toto všechno se stalo, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka slovy: Povzete dceři sionské: Hle, tvůj Král přichází k tobě, tichý, a sedící na oslici a na oslátku, mláděti též oslice. Učedníci tedy šli a učinili, jak jim Ježíš přikázal. Matouš 21,1–6.

Poselství Půlnočního volání se připojilo k poselství druhého anděla, které přišlo při prvním zklamání. V době Kristově tímto zklamáním byla smrt Lazara a pro milerity jím byla nenaplněná předpověď roku 1843, která dospěla 19. dubna 1844. Obě tato zklamání představují 18. červenec 2020.

V letničním období, znázorněném ve dvacáté třetí kapitole Leviticus, je lakmusová zkouška představena trojím mezníkem svátku troubení, Kristova nanebevstoupení a Dne smíření. Tyto tři kroky představují lakmusovou zkoušku ve vztahu k prvním dvěma zkouškám základu a chrámu. Tyto tři kroky přicházejí pět dní před letničním nedělním zákonem a představují vyzdvižení sto čtyřiceti čtyř tisíc jako korouhve. Projdou-li lakmusovou zkouškou, jsou vyzdviženi; neprojdou-li, jsou vyfouknuti z oken Millerova snu.

Třetím krokem pečetění je Den smíření a představuje zahlázení hříchu. Druhým krokem je pozdvižení Malachiášovy oběti Lévioců a prvním krokem je poselství polnice. Od roku 1844 žije lidstvo v dějinách troubení sedmé polnice. Vnější poselství sedmé polnice je poselstvím třetího běda islámu a vnitřní poselství sedmé polnice je Kristovo dílo spojování Jeho božství s lidstvím sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Budeme pokračovat v příštím článku.

„Ve spisech proroků jsou vyličený výjevy, které, ačkoli jsou šedivé věkem, se nám jeví ve svěžesti a moci nových zjevení. Vírou chápeme, že tyto záznamy o Božím jednání s jeho lidem v minulých věcích byly zachovány proto, abychom rozpoznali poučení, jimž nás Bůh chce vyučovat prostřednictvím zkušeností přítomné doby.

„Žijeme-li, jak tomu je, v neméně významném období než v tom, které bezprostředně předcházelo druhému příchodu Krista, musíme být obzvláště pečliví, abychom se vyvarovali chyb podobných těm, jichž se dopustili Židé žijící v době prvního příchodu Krista.

„Podobně jako židovští vůdcové, kteří postupně vytvořili formální systém bohoslužby, v němž byl význam nepodstatných věcí značně zvětšen, jsou nyní někteří lidé v nebezpečí, že ztratí ze zřetele důležité pravdy platné pro tuto generaci a budou vyhledávat věci nové, podivné a okouzlující.

Je třeba pěstovat vznešené zásady. Ti, kdo vyhledávají a prosazují výstřední názory, musí být poučeni o tom, co je pravda, dříve než se pokusí učit druhé. Lidskými teoriemi a domněnkami se nemá být pátráno jako po pravdě.

„Je mnoho těch, kteří jsou zásadám věrní jako ocel, a těm se dostane pomoci a požehnání; neboť pláčí mezi předsíní a oltářem a říkají: ‚Smiluj se nad svým lidem, Hospodine, a nevydávej své dědictví pohaně.‘ Musíme nechat základní zásady poselství třetího anděla jasně a zřetelně vyniknout. Veliké pilíře naší víry unesou veškerou tíhu, která na ně může být vložena.“

„V tomto věku bludu, snění za bílého dne a zasněnosti se potřebujeme naučit prvním zásadám Kristova učení. Usilujme o to, abychom mohli říci s apoštolem: ‚Nesledovali jsme totiž chytře vymyšlené báje, když jsme vám oznámili moc a příchod našeho Pána Ježíše Krista.‘ Pán nás vyzývá, abychom se řídili vznešenými a ušlechtilými zásadami.“

„Pravda, přítomná pravda, je vším tím, čím ji Slovo Boží představuje. Pán by si přál, aby se jeho lid chránil před všemi zbytečnostmi, před vším, co směřuje k mysticismu. Ti, kdo jsou pokoušeni oddávat se fantastickým, smyšleným naukám, ať spustí šachtu hluboko do lomů nebeské pravdy a získají poklad, který tomu, kdo jej přijme, znamená život věčný. Ve Slově jsou nejvzácnější pravdy. Ty budou nalezeny těmi, kdo studují s opravdovou horlivostí; neboť nebesští andělé budou toto hledání řídit.“

„Odkazuje na ty, kdo nyní žijí na zemi, a Pavel prohlásil: ‚Neboť přijde doba, kdy nesnesou zdravé učení, nýbrž podle vlastních žádostí si budou shromažďovat učitele, jak je bude svědit sluch; a odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím.““

„Jak významné, jak duši burcující je napomenutí, které Pavel udělil v době, kdy prorokoval o těch, kdo nesnesou zdravé učení: ‚Proto tě zapřísahám před Bohem a Pánem Ježíšem Kristem, který bude soudit živé i mrtvé při svém zjevení a svém království: Hlásej slovo; buď pohotový včas i nevčas; usvědčuj, kárej, napomínej se vši trpělivostí a učním.““

„Ti, kdo mají společenství s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneuctívají svého Vykupitele tím, že by kazili svou cestu před Bohem. Nebeské světlo na ně září. Jak se blíží k závěru dějin této země, jejich poznání Krista a proroctví, která se k němu vztahují, velmi vzrůstá. V Božích očích mají nekonečnou cenu, neboť jsou v jednotě s jeho Synem. Boží slovo má pro ně převyšující krásu a půvab. Vidí jeho důležitost. Pravda se jim odhaluje. Učení o vtělení je zahaleno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, který odemyká všechna tajemství a řeší všechny obtíže. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti; ale ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ The Southern Watchman, 4. dubna 1905.